

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΑΠΡΙΑΙΟΣ.

Συνδρ. ετησίαι, Ἀθηνῶν Δρ. 1 —

ΑΡΙΘ. 100.

*Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 10.

» » Ἐπαρχιῶν » 1,20
» » Ἐξωτερικοῦ » 2 —

Αἰ αἰσθήσεις.

Ἐπάρχουσι πολλὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ὑπερέχουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τινὰς τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων, ὡς λ. χ. ὁ ἀετός καὶ ἡ ἔλαφος εἰς τὴν ὄρασιν, ὁ λαγὼς εἰς τὴν ἀκοήν, ὁ κύων εἰς τὴν σφρησιν καὶ ὁ ἐλέφας εἰς τὴν ἀφήν, ἀλλ' ἔν σὺν ὅλῳ ὁ ἄνθρωπος ἐξέχει τῶν λοιπῶν ζῶων καὶ κατὰ τὰς σωματικὰς αἰσθήσεις διὰ δὲ τῆς ἀσκήσεως κατορθώνει νὰ ὑπερβῇ αὐτὰ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν αἰσθησιν, ἥτις εἶναι ἰδιόμορφα εἰς αὐτὰ.

Ἡ ἀφή τοῦ ἀνθρώπου λ. χ. διὰ τῆς ἀσκήσεως δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τοσοῦτον λεπτότητος καὶ ἐντελείας, ὥστε νὰ διακρίνη καὶ αὐτὰ τὰ χρώματα, ὅπως παρατηρήθη τοῦτο πολλάκις εἰς τυφλοῦς.

Ἡ ἀκοή προσέει τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, οἷ-

τινες ζῶσιν εἰς τὸν ἀνιχνιτὸν ἀέρα καὶ εἶναι ἠναγκασμένοι πρὸς ἴδιαν ἑαυτῶν προφύλαξιν νὰ γυμνάζωσιν αὐτὴν, λεπτύνεται καὶ δξύνεται ἐπὶ

τοσούτον, ὥστε διακρίνει καὶ τὸν ἐλάχιστον ἦχον τῶν βημάτων ἀνθρώπου πολὺ ἀπέχοντες τοῦ ἀκούοντος.

Ἡ γεῦσις προσέει δύναται δι' ἀσκήσεως νὰ λεπτυνηθῇ, ὥστε νὰ δύναται νὰ διακρίνη τὰ συνθετικὰ μέρη πολυποικίλης τινὸς ποτοῦ, ἡ ἐδέσματος, καὶ ν' ἀνιχνεύῃ τὴν ὑπαρξὴν ὀρισμένης τινὸς οὐσίας καὶ εἶταν δι' οὐδεμιᾶς χημικῆς ἀναλύσεως αὐτὴ δύναται ν' ἀνακαλυφθῇ.

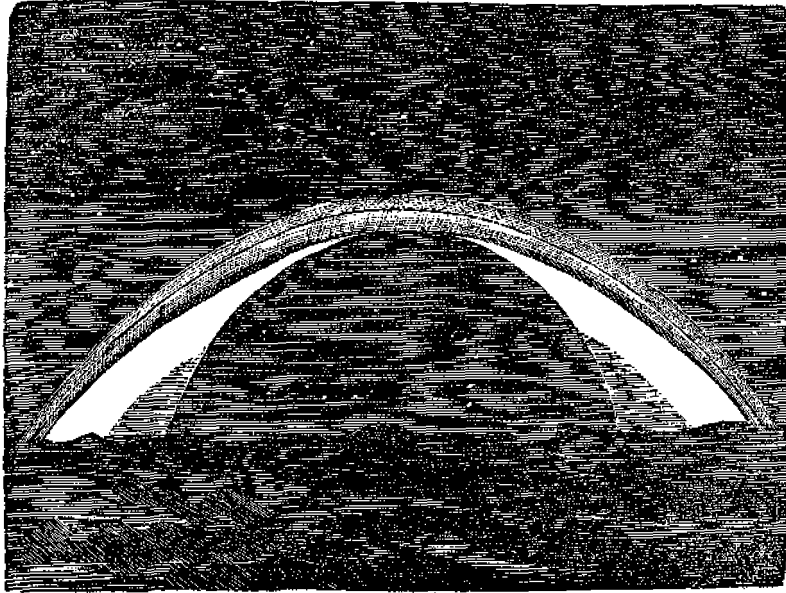
καὶ τὴν αἰσθησιν τῆς σφρησεως δύναται νὰ λεπτύνῃ ἡ ἀσκησις, ἀλλ' οὐδέποτε νὰ καταστήσῃ αὐ-

τὴν ἐφάμιλλον τῆς τοῦ κυνὸς ἢ ἄλλων τινῶν ζῶων, ὅτινα ἔχουσιν αὐτὴν ἀνεπτυγμένην εἰς ὑψίστον βαθμόν.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ἴδανικὴ ὄψις τοῦ Δακτυλίου ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς σφαίρας τοῦ Κρόνου.

Εἶπομεν προηγουμένως, ὅτι ὁ Κρόνος μετὰ τῶν σεληνῶν καὶ τῶν δακτυλίων του ἀποτελεῖ μικρὸν σύστημα, τὸ ὅποιον παρουσιάζει ἕλα τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα παρατηροῦμεν εἰς τὸ ἡλιακὸν μας σύστημα.

Αἱ δὲ τῶν σεληνῶν του παρουσιάζουσι ἀλληλοδιαδόχως καὶ τινεὶ αὐτῶν ἴμοῦ, ἔλας τὰς φάσεις τὰς ὁποίας παρουσιάζει εἰς ἡμᾶς ἡ σελήνη μας.

Ἐὰν ὑπῆρχον κάτοικοι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κρόνου θὰ εἶχαν μὲν ἐπὶ τινα καιρὸν λαμπρὰν θεωρίαν τῶν σεληνῶν καὶ τῶν δακτυλίων, ἀλλὰ καὶ θὰ ὑπέφερον πολὺ ἐκ τῆς μικρᾶς ἀναλόγως ποσότητος τῆ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος, τὴν ὁποίαν λαμβάνουσι ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ εἰς τινα μέρη θὰ ἔπαυον καὶ ἔνεκα παρατεταμένης νυκτός· ὡς λ. χ. εἰς τοὺς πόλους, ὅπου ἡ νύξ διαρκεῖ 13 ἔτη καὶ ἡ ἡμέρα ἄλλα τόσα.

Ὅπως εἰς τὴν Γῆν μας, οὕτω καὶ εἰς τὸν Κρόνον συμβαίνουν ἐκλείψεις τῶν σεληνῶν καὶ τοῦ ἥλιου· αἱ ἐκλείψεις τῶν σεληνῶν εἶναι συγγαί καὶ ποικίλαι ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν· εἰς τινα μέρη ἡ ὀλικὴ ἐκλείψις τοῦ ἥλιου διαρκεῖ 3 ἔτη, εἰς ἄλλα 7, καὶ εἰς ἄλλα περισσώτερον χρόνον.

Ἐκ τῶν δὲ τῶν σεληνῶν αἱ πλησιέστεραι τέσσαρες ἀπέχουσι ἀπὸ τὸν πλανῆτην Κρόνον ὀλιγώτερον παρ' ὅτι ἡ Σελήνη μας ἀπέχει ἀπὸ τὴν Γῆν μας. Ἡ πλησιεστάτη εἰς τὸν Κρόνον σελήνη, Μίμας, μεταβαί-

νει ἀπὸ τὴν φάσιν τῆς Νέας σελήνης εἰς τὴν τῆς πανσελήνου εἰς ὀλιγώτερον τῶν 12 ἡρῶν αἱ κατόπιν τέσσαρες παρουσιάζουσι τὰς αὐτὰς φάσεις εἰς μόνον δύο ἡμέρας καὶ μόνον ἡ ἀπωστάτη, ὁ Ἰαπετός, ἐκτελεῖ τὴν περὶ τὸν ἄξωνα περιστροφὴν τῆς, ἐπομένως παρουσιάζει τὰς αὐτὰς φάσεις εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα μὲ τὴν Σελήνην μας.

Μία τῶν δὲ τῶν σεληνῶν τοῦ Κρόνου εἶναι μεγαλειτέρα τῶν πλανητῶν Ἐρμού καὶ Ἄρεως καὶ ἔνεσθις τῆς ἡμετέρας σελήνης, ὥστε κατ' ἀναλογίαν κρίνοντες ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κρόνου πρέπει νὰ ὑπάρχωσι ἕκκεανοὶ, ἤπειραι, δάση καὶ ποταμοὶ, καὶ ζῶα, καὶ ἴσως ὄντα λογικά—ἀπολαμβάνοντα ἐκ τῆς σφαίρας τοῦ Κρόνου τὰς αὐτὰς εὐλογίας τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος, τὰς ὁποίας χαρίζει εἰς ἡμᾶς ὁ ἥλιος.

Εἰς τοὺς κατοίκους ἐκείνους ὁ δακτύλιος καὶ αἱ ἄλλαι σεληναὶ πρέπει νὰ παριστώσι θέαμα μαγνητικὸν καὶ ἐνταυτῶν ἐξαισίαν.

Τοσαῦτα περὶ τοῦ πλανῆτου Κρόνου καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ συστήματος.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλομεν πραγματευθῆ περὶ αἰτέρου τινὸς πλανῆτου, τοῦ Ποσειδῶνος.

Η ΦΑΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ.

« Τί ώραϊόν φορέμα είναι εκείνο ! τίνας είναι ; » —
ήρώτησέ πως τήν μικράν Φανήν Κλάϊδ πατρικός τις φίλος.

« Ίδικόν μου, κύριε, » — απεκριθή ή Φανή.

« Τό ήγόρασες ; »

« Όχι, κύριε. »

« Τό κατσκεύασες ; »

« Ούτε. »

« Τό ήδρασ ; »

« Όχι κύριε ; »

« Τό έκλαψες ; »

« Έγώ δέν είμαι κλέπτρια, κύριε ! » — έξαφώνως
μετά θυμού ή Φανή.

« Λοιπόν, — είπεν ό ξένος, — πώς έτοχε νά ήναι ιδι-
κόν σου αυτό τό φορέμα ; »

« Τό φορέμα είναι ιδικόν μου, διότι μου τό έδωκεν
ό πατήρ μου, — απεκριθή μέ ταπεινήν φωνήν ή Φανή.

« Τόν επλήρωσες ποτε δι' αυτό ; »

« Όχι, κύριε, αυτός δέν μου ζητεί πληρωμήν, δι' έσα
μου δίδει. »

« Τοῦ δίδεις ποτέ τίποτε ού ; »

« Μάλιστα, πάσαν ήμέραν. »

« Τί τοῦ δίδεις ; »

« Φιλήματα. »

« Τοῦτο μόνον ; »

« Καί μειδιάματα. »

« Τί άλλο ; »

« Υποταγήν. »

« Τίποτε άλλο ; »

« Αγάπην. Δέν σοι φαίνεται, ότι τοῦ δίδω αρκετά ; »

« Αλλά, Φανή μου, ποῶς σοι έδωκε τόν πατέρα,
τήν μητέρα, τήν αναπαυτικὴν οίκίαν, τὰ παιγνίδια
καί τὰ λοιπά πράγματα, τὰ όποια έχει ; »

« Ό Θεός. »

« Τόν επλήρωσές ποτα δι' αυτά ; »

« Καί ζητεί ό Θεός πληρωμήν δι' αυτά ; Τί δύ-
ναμαι νά δώσω εἰς τόν Θεόν έγώ ; »

« Φιλήματα δέν δύνανται νά τοῦ δώσης, βέβαια, οὐδέ
τά θέλει. Ημπορεῖς όμως νά τοῦ δώσης άλλο τι — Υ-
ποταγήν καί ἀγάπην, καί εὐπρέχει, ότι ἐνφ' ἑμαῖς
μέ τάυτα τόν επλήρωσεν σου πατέρα, δέν θά λησμο-
νής καί τόν έπουράνιον, όστις είναι ανώτερος καί καλ-
λίτερος τοῦ επήγειου. *Αυδία.* »

ΑΙ ΘΕΙΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ ΑΥΤΑΠΟΔΕΙΚΤΟΙ.

Υπάρχουσι πολλά πράγματα εἰς τόν κόσμον τοῦ
τον, τὰ όποια δέν δυνάμεθα νά ιδώμεν, εἰμή εἰς τό
σκότος. Οἱ άστέρες φέγγουσι ὅλην τήν ήμέραν, ἀλλά
δέν δυνάμεθα νά τοῦς ιδώμεν ἕως οὔ νυκτώσῃ καί

σκοτεινώσῃ. Τά φωσφοροῦχα έντομα επίσης δέν φαί-
νονται εἰμή ἀπῶ ἀρχίσει νά σκοτεινιάσῃ· ἄν δά σολ-
λάθῃ· ἐν αὐτῶν καί τό έστατόρη· διὰ τοῦ φωτός τοῦ
λόχνου σου, δέν βλέπεις τίποτε.

Οὕτως έχει καί μέ πολλὰς θείας ἀληθείας. Έάν έ-
πιμένωμεν νά τὰς ιδώμεν διὰ τοῦ φωτός τῆς ἀνθρω-
πίνης λογίας, ὅσῃ καλή καί ἄν ήναι αὐτή, δέν θά
δουνηθώμεν νά τὰς ιδώμεν ποτε· πρέπει νά βλέπωνται
διὰ τῆς βοήθειας τοῦ ιδιάζοντος εἰς αὐτάς μεγάλου καί
έσχυροῦ φωτός.

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΜΑΜΜΩΝΑΣ.

Εἰς τὰς φυσικάς ἐπιστήμας ὑπάρχει ἀξίωμα, ότι
δύο πράγματα δέν δύνανται νά κατέχουν τόν αὐτόν
τόπον εἰς τόν αὐτόν καιρόν. Τό αὐτό ἀξίωμα ἰσχύει
καί εἰς τόν πνευματικόν κόσμον. Ό Χριστός καί ό
Σατανᾶς δέν δύνανται νά κατέχωσι τήν αὐτήν καρδίαν
εἰς τόν αὐτόν καιρόν. Έάν ό εἰς ήναι έντός, ό ἄτερος
πρέπει νά ήναι έντός. Όταν ό Χριστός εισέρχεται, ό
Σατανᾶς πρέπει νά ἐξέλθῃ *δ ν υ π ε ρ θ έ τ ω ς* καί
δρον οἶόν τε τα χύτερον.

Όχι μόνον είναι ήύο, ἀλλά δύο *δ ν τ έ θ ε τ ο ι*, —
φῶ ς καί ο κ ό τ ο ς, ή παρουσία τοῦ ένός τῶν όποίων
ἀποκλείει ἀναγκάως τήν τοῦ ἄλλου.

Οὐδέεις ἐσημένως δύνανται νά δουλεύῃ καί ἀγαπή ἄμ-
φοτέρως· ἀλλ' ἄν ἀγαπήσῃ τόν ένα, θά μισήσῃ τόν ἄ-
τερον. Τόν Θεόν καί τόν Μάμμωναν νά δουλεύῃ καί ἀ-
γαπή τις ένταῦθα *δ θ ό ν α τ ο ν*.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ.

— « Ηΐεθέραι· τί λέγει ό άνεμος, παπού ; ήρώτησέ
ποτε μικρόν κοράσιον καθήμενον ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ
παπού του.

« Όχι, ἀγάπη μου, απεκριθή ό γηραιός, χαϊδεύσας
τήν ξανθὴν κόμην τῆς ἑγγόνης του.

Έγώ νά σέ τό εἶπω· λέγει ἡ Ένθυμοῦ τοῦς πτω-
χοῦς, » παπού. « Όταν καταβιάνῃ ἀπὸ τήν καπνο-
δόχην, φωνάζει, ἡ Ένθυμοῦ τοῦς πτωχοῦς. »

« Όταν βάλῃ τό στόμα του εἰς τήν τρύπαν τῆς κλει-
δαρίας, σφυρίζει, ἡ Ένθυμοῦ τοῦς πτωχοῦς. »

« Όταν εισέρχεται διὰ τῶν χαραματιῶν τῆς θύρας,
φιθορίζει, ἡ Ένθυμοῦ τοῦς πτωχοῦς. »

Καί όταν προσβάλῃ τὰ ἀργυροειδή μάλλιá σου,
παπού, εἰς τόν δρόμον, καί οὐ τρέμῃς καί κομβόνῃς
μέχρι λαμποῦ τό επανωφόρεμά σου, δέν σέ λέγει εἰς
τό αὐτί, « Ένθυμοῦ τοῦς πτωχοῦς ; »

Μέ φαίνεται, ότι ὅλη αὐτή ή ρητορική σου, Έ-
λένη, είναι διὰ τό πάπλωμα ! έξαφώνως μειδιῶν ό γέ-

ρω Γουλλιέλμος. Δὲν ἤθελες νὰ εἶπης μ' ὅλα αὐτὰ ὅτι ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ νέων σάιτε; Δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὅχι, πακοῦ μου, νὰ σὲ χαρῶ, — ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Ἑλένη.

«Ἐάν ἤθελον νέον σάλι θὰ σοὶ τὸ ἔλεγον χωρὶς νὰ ἐντραπῶ, διότι γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς; καὶ θὰ μοὶ τὸ ἡγόραζες; Ἄλλ' ἐσυλλογοῦμαι περὶ τῶν παιδιῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν οὐδὲ φόραμα ἀρκετὰ θερμὸν εἰς τὸν παγετῶδε, τοῦτον καιρὸν.

Ὁ πακοῦς ἐσιώπησε καὶ ἀφροῦ τὸ κοράσιον ἀπαμακρύνθη ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ λαβὼν ἐν χαρτονόμισμα τῶν 100 φράγκων ἔπαμψεν αὐτὸ εἰς τὴν πρόεδρον τῆς φιλελήμονος ἐταιρίας τῶν γυναικῶν, καὶ τὴν ἐξῆς λακωνικῶς ἐπιστολήν·

«Κυρία! τὸ ἐσώκλειστον χαρτονόμισμα ἀχρησιμεύθη πρὸς ἐνδομασίαν τινῶν πτωχῶν κορασίων. Ἐάν δὲ χρειασθῶτε περισσώτερα χρήματα ἀποτάθητε εἰς τὸν αἰετοπεριουμῶντα τὴν ἀνακούφισιν τῶν πενήτων, φίλον σας,

Γουλλιέλμος Κάμπελ.»

Τὸ παράδειγμα τῆς μικρᾶς Ἑλένης μιμήθητε καὶ σεῖς μικροὶ μου φίλοι καὶ παρακινεῖτε τοὺς γονεῖς σας νὰ ἐνθουσιάζονται τοὺς πτωχοὺς. Αὐτὸ εἶα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Δὲν ὑπάρχει φυχή μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐδεὶς μεταξύ τῶν ἐκπολιτισμένων ἐθνῶν, ὅστις νὰ μὴ ἤκουσέ ποτε τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Σωκράτης ἦτο Ἀθηναῖος, υἱὸς γλόπτου τινὸς ὀνομαζομένου Σωφρανίσκου καὶ μαιᾶς τινὸς καλουμένης Φαιναρέτης.

Κατ' ἀρχὰς ἐνησχολήθη εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, καὶ, ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ ἀγάλματος τῶν τριῶν Χαρίτων, τὸ ὅποion ἐσώζετο μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Πανσανίου, ἡ ἐργασία του δὲν ἦτο ἐκτετατομένη. Μετὰ ταῦτα ὁμοῦς ἐπεδόθη εἰς τὴν σκεδὴν καὶ καλλιέργειαν τῆς φιλοσοφίας καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ μέγιστον ὕψος τῆς περὶ Θεοῦ ἰδέας, εἰς τὸ ὅποion

ἄνθρωπος ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς θείας ἀποκαλύψεως ἔφθασέ ποτε.

Ἐκ φύσεως εἶχε πολλὰς κακίας, ἀλλὰ δι' ἐπιβόου ἀσκήσεως εἰς τὴν ἀρετὴν κατάρθωσε νὰ γείνη ὁ ἐναρτετώτατος μεταξύ τῶν ἐθνικῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐνυμφεύθη τὴν Ξανθίππην, ἥτις ἦτο γυνὴ βίαιου χαρακτῆρος, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἀσκήσεως πρὸς τὴν ἀρετὴν.

Εἰς πολλὰ ὁμοιάζει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν περιήρχετο, ὡς ἐκεῖνος, τὴν πόλιν συναναστρεφόμενος μὲ πάντας καὶ διδάσκων καὶ νοουθετῶν ὄλους εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποχὴν ἀπὸ τῆς κακίας.

Κατηγορηθεὶς ὡς διασφορῆς τῶν νέων καὶ ὡς διδάσκων νέους Θεοῦ καταδικάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου

Πάγου εἰς τὸν διὰ τοῦ κωρείου θάνατον. Ἀπέθανε δὲ μετὰ μεγέθους ἀταραξίας, μὴ θελήσας νὰ δρακετεύσῃ, ὅπως οἱ φίλοι του τὸν συνεβούλευον, ἵνα μὴ παραβῇ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του.

Μετὰ τὸν θάνατόν του, οἱ Ἀθηναῖοι μετανόησαντες τοὺς μὲν κατηγοροῦς του ἐθανάτωσαν, εἰς αὐτὸν δ' ἔστησαν ἀνδριάντα.

Μὲ ὄλην ὁμοίαν τὴν σοφίαν καὶ ἀρετὴν τοῦ Σωκράτους δὲν δύναται οὐχὶ μόνον μὲ τὸν Χριστὸν νὰ παραβληθῇ, ἀλλ' οὐδὲ μὲ

τὸν ἐλάχιστον τῶν γνωρίζοντων τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς περὶ Θεοῦ γνώσεις. Τὸ δαιμόνιον (ὁ Θεὸς) τοῦ Σωκράτους ἦτό τι, περὶ τοῦ ὁποῖου εἶχε ἀμύδροτάτην ἰδέαν; ἡ δὲ μέλλουσα ζωὴ κατάστασις τις ἀβεβαία τῆς ψυχῆς; ὁ τοῦ χριστιανοῦ ἀπ' ἐναντίας Θεοῦ εἶναι Θεὸς προσωπικὸς ἀγαπῶν τὴν ἀχαισούνην καὶ μισῶν τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐνδιαφερόμενος; καὶ εὐεργετῶν παντοιοτρόπως τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι Θεὸς οὐχὶ τρόμου ἀλλ' ἀγάπης ὑπαπερουσῆς; πάντα λόγον καὶ ἔνοιαν.

Πόσον εὐγνωμόνες πρέπει νὰ ἴναι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ἡμέτερος κατεστάθη, οὕτως εἰπεῖν, φιλαφητῆ, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀνοψώθη μέχρι τοῦ Θεοῦ!

ΔΕΙΓΜΑ ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

— Καὶ χαρούμενος, Ἀλέξανδρε, σήμερον; Τί τρέχει; εἶπεν ἡ Πηνελόπη πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελφόν της ἐπιστρέψαντα ἡμέραν τινα ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Ἐπῆρα τὸ βραβεῖον εἰς τὴν ἰχνογραφίαν, — εἶπεν ἐκεῖνος· ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, Πηνελόπη, δὲν χαίρω· τόσον διὰ τὸ βραβεῖον, ὅσον διὰ ἐμπορῶ νὰ ἰχνογραφῶ ὅ,τι θέλω, ἐλπίζω δὲ ὅτι ταχέως θὰ μάθω καὶ νὰ ζωγραφίζω, καὶ οὐ γνωρίζεις πόσον ἀγαπῶ τὴν ζωγραφικὴν!

— Τὸ γνωρίζω, Ἀλέξανδρε, ὅτι ἀγαπᾷς νὰ γείνης ζωγράφος, ἀλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι οὐ ἔμπορεῖς νὰ παραστήσης ὅ,τι δήποτε σχῆμα θέλεις μὲ γραμμὰς.

— Ἴδου ἡ Ρόδος, ἴδου καὶ τὸ πῆδημα, εἶπεν ὁ

Ἀλέξανδρος· στοιχῆματα δὲν βάζω, διότι, ὡς γνωρίζεις, ὁ πατὴρ μᾶς ἀπηγόρευσε τοῦτο ὡς κακόν· ἀλλὰ πρὸς χάριν σου θὰ ἰχνογραφῶ εἰς τὸν μαυροπίνακά μας ὁ,τιδήποτε ἤθελες μοι εἶπει.

— Καλὰ, λοιπὸν· ἔλα κάμε μου μίαν γῆναν.

— Καὶ πῶς τὴν θέλεις; — ἤρωτήσεν ὁ Ἀλέξανδρος, καθημένῃ, ἢ ἰσταμένῃ; εἰς τὴν ἐξῆραν, ἢ ἐπάνω εἰς τὸ νερόν; ἐπὶ τοῦς δύο πόδας, ἢ ἐπὶ τὸν ἕνα, ὅπως πολλάκις εἶλε τὰ πουλιὰ συνειθίζου νὰ στέκουν;

— Εἰς τὸ νερόν, — εἶπεν ἡ Πηνελόπη.

Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ὁ Ἀλέξ. ἐπῆρεν ἐν κομματίῳ κίμωνά· καὶ ἤρχισε νὰ ἰχνογραφῆ μίαν γῆναν ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος· μὲ ἀλίγας δὲ γραμμὰς ἐπέτυχε τόσον

καλῶς, ὥστε ἡ ἀδελφή του, Ἰσατο θεωροῦσα μὲ ἀνοικτὸν πρόμα.

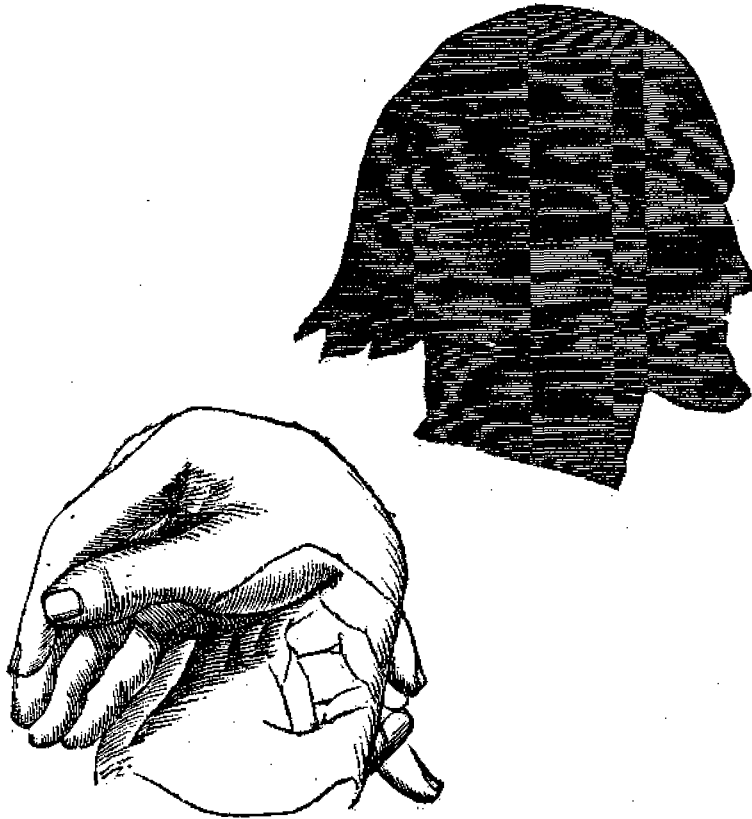
— Ἰδοῦ, — εἶπαν, ἀφοῦ ἐτσιλείωσες, — δὲν σοι ἀρέσει; δὲν ἠμοιάζει μὲ χῆναν;

— Ἀπαράλλαχτα! ἐξεφώνησεν ἡ Πηνελόπη, καὶ τώρα πιστεύω, ὅτι θὰ ἀπεράσῃς καὶ αὐτὸν τὸν περιφνημὸν Ραφαῆλον, περὶ τοῦ ὁποῦ ἡ μητέρα μᾶς

ἐδιηγῆθη τόσα πολλά. Ἄλλὰ διατί δὲν μοι τὸ ἔλεγες προτιότερα;

— Διὰ τὴν ἐξέπασσιν, — εἶπε γελῶν ὁ Ἀλέξανδρος. Ὅταν μάθω νὰ ζωγραφίζω μὲ σκιάν, τότε θὰ κάμω σὲ καὶ τὴν κούκλαν σου!

— Αὐτὸ θὰ μὲ ἀρέσῃ πολλῶν, — εἶπεν ἡ Πηνελόπη, καὶ ἔτρεξε νὰ εἶπῃ εἰς τὴν μητέρα των διὰ τὴν χῆναν τοῦ ἀδελφοῦ της.

ΣΑΙΞΠΗΡΟΣ.

Ὁ Σαιξπήρος ἦτο ἄγγλος τὸ γένος· γεννηθεὶς τὸ 1564 εἰς τὸ Στράτφορντ (ἠΡΘΗ-ΑΝΘΗ) τῆς Ἐπαρχίας Οὐάροικ.

Ἡ διαγωγή του κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ καλὴ· ὅπως δλοι οἱ κακοὶ παῖδες τῆς ἡλικίας του, οὕτω καὶ ὁ Γουλλιέλμος Σαιξπήρος ἔτρεχε τὰς νόκτας κλέπτων τὰς ὄρνιθας καὶ τὰ κουνέλια τῶν γειτόνων του.

Ἀναγκασθεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Στράτφορντ διὰ κλοπὴν, μετέβη εἰς Λονδίνον, ὅπου ἐκολλήθη εἰς ἑταιρίαν τινὰ ἢ θίασον θεατρικὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέπτυξε τὰς ἀρετὰς ἐκσίνας, αἰνίνας τὴν ἀνέδειξαν

καὶ κατέταξαν τὸ ὄνομά του μεταξὺ τῶν διασημοτάτων δραματικῶν ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Τὰ ποιήματα τοῦ Σαιξπήρου κατέχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν αὐτὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν παρ' ἡμῖν τὰ τοῦ Ὀμήρου καὶ σπουδάζονται εἰς διὰ τὰ σχολεῖα τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς.

Ὁ Σαιξπήρος ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξέχουσι τὰ ἑξῆς: Ἀμφέτος-Μακβέθ — Ὁθέλλος Βασιλεὺς Λήαρ, — Ἰούλιος Καῖσαρ Ῥωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα.

Ἀπέθανε τὸ 1616 εἰς ἡλικίαν πενήτηντα δύο ἐτῶν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΤΙΝΟΣ ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ.

«Εκαθήμεν ἑσπέραν τινά, — γράφει ἄγγλος τις κόριος πρὸς τὴν σύζυγόν του, — εἰς τὸ ἀναγνωστήριον τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Λούδρου ἐν Παρισίοις ἀναγνώσκων ἐφημερίδας, καὶ ἰδοὺ κυρία τις εἰσέρχεται κατεσκευασμένη καὶ μὲ ἀποτείνει τὰ ἐξῆς: «Ποίαν ὤραν θὰ κινήσῃ διὰ τὸ θέατρον; » Ἔπειτα κοιτάξασά με προσεκτικώτερον εἰς τὸ πρόσωπον, «Συγχάρησόν με, κύριε, — ἐπρόσθεσε, — αἷς ἐπῆρα ὡς ἓνα τῶν συντρόφων μας.» Ἦτο ἡ περίφημος θεατρίνα Ῥοζίνη, ἣτις ἔμενεν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον.

«Δὲν πειράζει, — ἀπεκρίθη μειδιῶν, — ἀλλὰ συχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ποτὲ δὲν ἐπάτησα εἰς θέατρον.»

«Τὴν — ἐξεφώνησεν ἡ κυρία Ρ., — ποτὲ δὲν ἐπῆγες εἰς θέατρον; Δὲν ἤκουσές ποτε τὸν κ. Φορέστην, τὸν μέγιστον τῶν ἡθοποιῶν; »

«Ὀχι, — ἀπεκρίθη, — διὰτι οἱ γονεῖς μου μὲ ἐδίδαξαν ν' ἀποφεύγω τὰ δράματα. Τινὰς ὄμω, τοὺς ὁποίους ὑπολήπτωμαι, λέγουσιν ὅτι ἡ ἀνατροφή μου ἦτο κακὴ ὡς πρὸς τοῦτο, καὶ ὅτι ἂν ἤθελον ἐπισκεφθῆ ἄπαξ μόνον τὸ θέατρον, θὰ ἔβλεπον τὸ λάθος μου. Σαῖς βεβαίως, κυρία, γνωρίζετε καλῶς περὶ τοῦτου καὶ ἐπεθύμουν ν' ἀκούσω τὴν γνώμην σας. Μὲ συμβουλεύετε νὰ συγχάζω εἰς τὸ θέατρον; »

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρ. ἔγεινε χλωμὸν καὶ πελιδνὸν, καὶ ἡ ἔκφρασίς του ἐπρόδιδε λυπηρὰν συγκίνησιν, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἐξαλειφθῆ ποτε ἐκ τοῦ νοῦς μῆ, μετὰ φωνῆς δὲ τρεμούσης ἀπεκρίθη, «Κύριε, ἐάν οὐδέποτε ἐπῆγες εἰς θέατρον, οὐ συμβουλεύω, ποτὲ νὰ μὴ πατήσῃς εἰς αὐτό!», καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ ἄλλην λέξιν ἐξῆλθε τοῦ ἀναγνωστηρίου.

Τὴν συμβουλήν τῆς ἐντίμου ἐκείνης θεατρίνας συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς ἐφημερίδος τῶν Παίδων. *Λυδία.*

ΚΩΦΑΛΛΟΥ ΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Κορία τις ἐπεσκέφθη ποτὲ κατὰστημά τι τῶν κωφαλάων εἰς τὸ Λονδίνον, καὶ θελήσασα νὰ μάθῃ πόσον τὰ κωφαλάα ἐκεῖνα παιδία ἐγνώριζον ἀπὸ τὴν Γραφήν, ἔγραψεν εἰς τὸν μαυροπίνακα τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις:

«Ποῶς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον; »

«Διὰτι ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον; »

Μικρὸν δὲ παιδίον ἔγραψεν ὑποκάτω τῆς πρώτης ἐρωτήσεως.

«Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν.»

Ἐποκάτω δὲ τῆς δευτέρας δὲν κοράσιον ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἀπόκρισιν ἐκ τοῦ Ἐδαγγελίου.

«Πιστὸς εἶναι ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἁμαρτωλοὺς.»

ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

«Μὲ ἐρωτᾷς, — ἀπεκρίθη ὁ περίφημος Γουλλιέλμος, πρίγκηψ τοῦ Ὁράν, εἰς τὸν κυβερνήτην Σουδῶν, — ἐάν ἔκαμον συνθήκην τινά συμμαχίας ἢ ἐπιμαχίας μετὰ ἰσχυρὸν Μονάρχη. Ἀποκρίνομαι, ὅτι πρὶν ἀναλάβω τὴν ὑπερῆσπισιν τῶν καταθλιδομένων κατοίκων τῶν Κάτω Χωρῶν, ἔκαμα στενήν συμμαχίαν μετὰ τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων, ἔχω δὲ στερεὰν πεποιθήσιν, ὅτι ὅλοι, ὅσοι τὸν ἐμπιστεύονται, σώζονται διὰ τῆς κραταῆς χειρὸς του.»

Ὅταν δὲ κατόπιν τῷ πρῶτῷ μετὰ μεγάλας ἀμοιβᾶς διὰ νὰ πάσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπερασπίσεται τοὺς δουτυχεῖς Ὀλλανδοὺς, ὁ γενναῖος πρίγκηψ, ἀπεκρίθη, «ὅτι ἐθεώρει τὸ δημόσιον καλὸν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν συμπολιτῶν του ἀνώτερα παρὰ τὸ ἴδιόν του συμφέρον, καὶ ὅτι εἶχεν ἀπόφασιν σταθερὰν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα μέχρι τέλους ζωῆς. Ὁ Κύριος ὄμω τὸν ἐβοήθησε καὶ εἶδε τελευταῖον τὴν πατρίδα του ἐλευθέραν καὶ ἐαυτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ἰσχυρᾶς Ἀγγλίας.»

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δρῶ σὺλλαβαὶ μὲ γράμματα δὲ μὲ ἀποτελοῦσιν,
Ἐπτὰ ἑκατοντάδας δὲ ἅπαντα ἀριθμοῦσι
Τὸ ὄνομά μου ἔφερε μία ἀρχαία πόλις,
Ὅς καὶ δὲν ἀκρωτήριον γνωστὰ εἶς τινὰς μόλις.
Δὲν εἶμαι μὲν ἀδύνατος, πλὴν κ' εὐρωστος δὲν εἶμαι
Ὅρθιος ἵνα ἴσταμαι, καὶ μὴ ἐπ' ἄλλων κείμεαι,
Ἄλλ' ἔχω χρεῖαν πάντοτε ἄλλοι νὰ μὲ στηρίζουν,
Τὸ βᾶρος μου νὰ φέρωσι καὶ μὲ ἀνακουφίζουν.
Ὅτω δὲ στηριζόμενος στοὺς φίλους μου ἐπάνω
Ἐψοῦμαι, ἐπεκτείνωμαι, καὶ δόναμιν λαμβάνω,
Κι' ἀδξάνω καθημερινῶς καὶ εἰς τὰ πρόσω τρέχω.
Διότι φίλους ἀγαθοὺς ὡς στηριγμὰ μου ἔχω.
Πλὴν ὄμω δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ ἀχάριστος, ἀγνώμων
Στοὺς στηρικτὰς καὶ φίλους μου ἀλλὰ πολὺ εὐγνώμων
Διότι, ἀντευεργετῶν κ' ἐγὼ τοὺς καλλωπίζω
Καὶ μῦλα μου τὰ θέληγτρα κοσμῶ καὶ ὠραίζω.
Κι' ὅτω μετόχους τοὺς ποιῶ τῆς ὠραιότητός μου,
Τῆς δροσερᾶς κ' αἰθαλοῦς, καὶ ἱερότητός μου.

Διότι είμαι ίσως και άπτερωμένος,
 Θεώ, όστις έγράφετο νάος χαριτωμένος,
 Τροφών, και εύφραϊνόμενος, και εύθυμών και χαίρων
 Πρός δε τιμήν και δόξαν του ώς στέφος έμέ φέρων.
 Τουτον πολύ έδόξαζον κ' έτίμων οι άρχαίοι
 Και τώ απέδιδον τιμάς και γέροντες και νέοι.
 Είχς πολλούς τούς όπαδούς και λατρευτάς έπίσης.
 Τούς τρέχοντας 'στά έχνη τε μετά πολλής τής λύσσης,
 Τούς άγόμενους ύπ' αύτου πάντα και φερομένους,
 'Εν τάξει δε κακήν κακώς και καταστροφόμενους.
 Πλήν δυστοχώς και σήμερον έχει τούς θεομασάς τι!
 "Έχει τούς θιασώτας του! "Έχει τούς λατρευτάς του!
 —Μεταξύ πάντων των έθνών και των πεφωτισμένων,
 Και των άγρίων, κ' άμαθών κ' ήμπολιτισμένων.
 'Αφαιρέσον από έμέ τώρα τό πρώτον γράμμα
 Κ' άρχαίαν πόλιν θά ίδης έμπρός σου έν τώ άμα,
 Παρ' ή ποτε περίφημος μάχη συνεκροτήθη,
 'Εν ή ή τόχη ισχυρού κράτους άπεφασίσθη.
 Τό δεύτερον τό γράμμα της έάν τό αφαιρέσει,
 Τόν τόνον δ' έκ του τόπου του έάν τόν μεταθέσει,
 Θά ίδης τι, τόν όμοιον και όμαλόν σημαίνον.
 Προσέτι δε τόν δίκαιον και τόν εύθύν έμφαίνον.
 Τώρα τό έξ μου γράμματα διαίρεσον έξ ίσου,
 Κ' έν πρώτοις έν ζωύριον θά 'δνών οι όφθαλμοί σου.
 Δεύτερον θά παρασταθί φαρδός πλατός έμπρός σου,
 "Ο έπονομαζόμενος άείποτε 'δικός σου. Κ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Ο άρχιμάγειρος βασιλέως τινός έστειλεν ένα των ανθρώπων του εις την αγοράν, δώσας εις αυτόν εκατόν δραχμάς, όπως αγοράση δι' αυτών εκατόν χρηματία εκ των εξής ειδών: ήτοι πεπονίων, καρπουζίων και πορτοκαλίων· ή δε τιμή των μεν πρώτων ήτο δραχμ. πέντε, των δευτέρων μία, και των τρίτων λεπτά πέντε. Πόσα εκ έκάστου ειδους ήγόρασεν;

Έγχαίτεια και γύμνασις και τής τροφής λιτότης,
 Και έγερσις έωθινή εισί μακροβιότης.

"Όστις με τούς συγγενείς του δυσσεβέτως πάντα ζή,
 Πώς ειρηνικώς να ζήση με τούς φίλους του μαζί;

'Η γή σέ φαίνεται στενή; 'στών ούρανόν ύψώσου.
 Οι άνθρωποι σ' άδίκησαν; 'στών Πλάστην προσηλώσθ.
 Π. ΣΟΥΓΓΕΟΣ.

ΠΩΣ ΝΑ ΗΝΑΙ ΤΙΣ ΕΥΤΥΧΗΣ.

«Τι θά είπη εύτυχής;» — ήρώτησεν ήμίραν τινά ή μικρά Μαρία την κυρούλα της, επί παρουσίαι του μικρού άδελφού της 'Ιωάννου.

«Θά είπη, — άπεκρίθη ο 'Ιωάννης, πριν προφθάση ή κυρούλα ν' άποκριθή, — θά είπη, ότι πρέπει να αισθάνεσαι, ως να υπεθύμεις να χάρισης όλα σου τα παγνίδια εις την μικράν άδελφήν σου!»

— «Φραιότατα, τέκνον μου, — είπεν ή γηραιά. — Η αυταπάνησις είναι ο καλύτερος τρόπος του να γείνη τις εύτυχής — ένα ή πλεονεξία προξενεί λύπην και δυστοχίαν. Διά τής αυταπαρήσεως προσέτι κάμναι τις και άλλους εύτυχεis, διήν διά τής πλεονεξίας και τόν έαυτόν του στερεί τής εύτυχίας και εις άλλους προξενεί δυστοχίαν.

Μέθρις του έν τώ προηγούμενω φύλλω αίνιγματος.

*Ιρις—ίρις.

1=10 ρ=100 ι=10 σ=200 ρ=20.

Μέθρις του έν τώ αὐτῷ φύλλῳ προβλήματος.

Χήνας	300	100	10	200	20
Τρυγόνας	15	50	7.50		
Κήχλας	2	25	50		
		20	20.00		

Τό αίνιγμα και πρόβλημα έλυσαν οι εξής:

'Αλέξανδρος Βοσσανής, Ν. Ναβίρης και 'Όλγα Ν. Κουμοριανοῦ εκ 'Αθηνών, Σοφία Σάντου, Μαρία Κυριακοπούλου, και 'Ελένη Δ. Σμυρναίου εκ Πειραιώς, Π. Ι. Κελπερής εκ Σύρου, Μαρία Τερζάκη εκ Κερκύρας, 'Ιωάννης Ν. Χαϊδόπουλος εκ Πατρών, 'Εμμ. Παρώδης εκ Χίου.

Τό πρόβλημα μόνον οι εξής.

Μαρία Σταματιάδου εκ Σύρου, 'Ιω. Α. Κουρτάκης εκ Καλαμών, Παναγιώτης Μαλεβιτης, 'Ιω. Γ. Σχέ και 'Ελευθερία Π. Δημητροπούλου εκ Πατρών, και 'Ερασμία Α. Βερασιάνου εκ Πόλου.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1 Τίνες ήσαν οι διηγετείς έχθροι των 'Ισραηλιτών;
- 2 Ποῦ εβρίσκατο ή Κίβωτός του Θεού από του θανάτου του 'Ιησού του Ναυή μέχρι τής μεταφοράς αυτής εις 'Ιερουσαλήμ;
- 3 Ποία ήτο ή πρώτη προφήτης μεταξύ του 'Ισραήλ;

Εις τόν αναδεχόμενον να κάμη συνδρομητάς και άποστείλη τάς συνδρομάς εις την Διεύθυνσιν τής 'Εφημ. των Παιδων, θά εκπίπτωνται έκτός των ταχυδρομικών και είσοιπέντε τοις εκατόν προς όφελος αυτού.

Εις τόν όστις ήθελε κάμη 20 συνδρομητάς θά στέλλεται ο 'Αστήρ τής 'Ανατολής, έβδομαδική εφημερίς ποικίλης ύλης δι' οικογενείας, δωρεάν επί έν έτος.